

David Dencik spelar Hamlet på Romateatern

– Många av de värderingar som han representerar föraktar jag

David Dencik spelar titelrollen i Lars Noréns uppsättning av *Hamlet* på Romateatern på Gotland i sommar. Det är första gången den spelas på Roma, trots att det blir deras 19:e uppsättning sedan starten 1989. Sju skådespelare gör alla roller och det blir en hel del strykningar i texten. David Dencik tycker inte att Hamlet är någon särskilt sympatisk person.

10 juni.

– Jag hade inte läst pjäsen innan vi började arbeta med den, och vid första läsningen tyckte jag att han var som en självmordsbombare, som drivs av hämndlusta och av en nästan sjuklig rättvissekänsla. Han ska hämnas mordet på sin far och han ska mörda nye kungen när dennes synd är som störst, något som idag påminner om en fundamentalist som ska döda en religiös motståndare. Samtidigt är han en människa som vill göra upp med allt det där, en som i all sin komplexitet liknar alla andra människor. Han har ett arv och värderingar som han å ena sidan gör uppror emot, framför allt i sin relation med Ofelia, å andra sidan omfamnar han plötsligt dessa värderingar, om vad som är manligt och vad som är värdigt. Han tycker att hans hat och hans hämnd är befogad, och han tvekar mycket inför dådet, men det tror jag även att en

David Dencik som Hamlet. Foto: Stig Hammarstedt

Hamlet på Romateatern Spelas 27 juni - 18 aug + turne i höst

(se turnéschema på www.riksteatern.se)

Regi och bearbetning: Lars Norén

Scenografi: Lars Norén

Kostym: Ann Bonander Looft

Ljus: Niclas Erdman

I rollerna: Scott Ackerman, Per Burell

David Dencik, Suzanna Dilber

Lo Kauppi, Iso Porovic, Lil Terselius

självmordsbombare gör. Det var en tidig läsning av pjäsen, en läsning som jag inte har övergett även om materialet innehåller mycket mer.

– Hamlet är en rätt osympatisk person. Många av de värderingar som han representerar föraktar jag: rätten att hämnas; han sätter sig över det lagstiftande systemet (även om man ju får se till det samhälle han levde i).

– En slags tanke om 'heder' genom-syrar hela dramat. Han är klok, begåvad och påläst, javisst, men alla hans resonemang bottnar i en djup narcissism. Han säger: "Jag dör, Horatio ..." minst tjugo gånger. Jo visst, det är dramatik, men det känns väldigt själv-upptaget. Eller när han kommer tillbaka från England och alla fattar att han har återvänt genom att det har skickats några snurriga brev till höger och vänster. Så står han där framför sin farbror, som är mördare, vilket båda två vet, framför sin mamma som

han inte sett på väldigt länge, framför Laertes, vars pappa han har slagit ihjäl. Och han har nyss fått reda på att Ofelia, hans älskarinna, har tagit livet av sig, antagligen för att hon blivit galen efter hans knäppa beteende när han har sett Välnaden. Men det första han tar upp är inte att han sörjer Ofelia, utan direkt går han in i en slags maskulin 'tuppkamp' med Laertes om vem som sörjer Ofelias död mest. Det är som den där Monty Python-sketchen om vem som hade det sämst i sin barndom. Han kunde varit ledsen för att Ofelia tagit sitt liv, glad över att han överlevt och får se sin mamma, hatisk emot kungen, skamsen inför Laertes. I den där scenen känns han riktigt parodisk.

– Men visst innehåller pjäsen mycket annat. Den rymmer mycket filosofi mitt uppe i allt det där. Den är oerhört tänkvärd. Och Hamlet är inte någon ointressant person. Han kan på samma sätt som grekiska filosofer tänka stora tankar fast de kunde vara dubiösa personligheter.

– Men någon glad person verkar han inte vara. En psykolog skulle utan att blinka diagnostisera honom som djupt deprimerad.

Intervju: Roland Heiel

Lo Kauppi och David Dencik. Foto: Stig Hammarstedt

Per Burell och David Dencik. Foto: Stig Hammarstedt